

Paradigm Signature S4

Na pierwszy rzut oka nowa seria Signature wygląda jak podrasowana linia Studio. Jednak ponaddwukrotna różnica w cenie sugeruje coś innego. Czyżby Paradigm rozpoczął produkcję zupełnie nowej klasy przetworników? A może wdrożył jakiś innowacyjny patent? Przyjrzyjmy się tym zestawom uważniej.

Budowa

Podstawowa różnica dotyczy samej obudowy. Do tej pory Paradigm robił porządne skrzynki, ale przy bliższych oględzinach można się było dopatrzeć oszczędności. Teraz mamy do czynienia z produktem naprawdę wysmakowanym. S4 są dostępne w czterech wykończeniach: najtańsze z nich to wiśnia; a pozostałe (fortepianowa czerń, klon i drewno różane, które trafiło do testu) są o 1500 zł droższe. Naturalny fornir wygląda dostojnie i nowoczesnie zarazem. Poza tym Paradigm zdecydował się w końcu na zaokrąglenie bocznych ścianek. Tylne jest dużo węższe od frontu; mieści jedynie port z dwoma kompletami gniazd.

Wygląd od przodu to jednak małe deja vu – wykapanie Studio 40. Ta sama konfiguracja głośników i otworu bas-refleksu z wystającymi kołnierzami, ta sama wypukłość u góry, mieszcząca komorę kopułki. Bodaj jedyną różnicą, jaką udało mi się dostrzec, był kolor głośnika wysokotonowego. Wcześniej był srebrny, teraz jest złoty – bo, jak się okazuje, Kanadyjczycy anodują aluminium warstwą złota. Jak zapewniają, dzięki tej operacji kopułka jest o wiele sztywniejsza przy zachowaniu dotychczasowej masy. W efekcie dźwięk ma być jeszcze szybszy. Ponadto, wysokotonowiec ma dobudowaną od tyłu komorę, wykończoną od zewnątrz radiatorem.

Drugi od góry głośnik, odpowiedzialny za średnicę, wyposażono w polimerową membranę, wzmacnianą miką oraz korektor fazy – również ze złoczonego aluminium. Nowością jest ekranowanie, co dotyczy również polipropylenowego basowca.

Woofer jest identyczny jak w serii Studio, natomiast głośnik średnio-niskotonowy ma jedynie udoskonalony materiał korektora fazy. No i oczywiście ekrany.

Nie lubię popadać w sarkazm, ale Studio 40 kosztują obecnie 3900 zł, a wersja S4 to wydatek 9700 – 11200 zł. Wnioski wyciągnijcie sami.

Maskownicę wzmocniono plastikową siatką i precyzyjnie dopasowano do koszy – w ten sposób tworzy z nimi płaską powierzchnię i lepiej jej nie zdejmować podczas odsłuchu. Przednia ścianka ma grubość 2 cm. Środek szczelnie wypełniono miękkimi materiałami tłumiącymi. Skrzynię podzielono przegrodą pionową tuż za „plecami” głośników, ale są w niej dwa duże owalne otwory.

Piętrową zwrotnicę przytwierdzono do profilu z gniazdami. Zauważyłem na niej dwa małe elektrolity Bennica w sekcji nisko-średnionotonowej oraz kondensator polipropylenowy w torze kopułki. Są też 4 cewki powietrzne. Kable połączono na wsuwki.

S4 to konstrukcja 2,5-drożna. Dwie gwintowane dziury o rozstawie 11,5 cm w spodzie służą do przykręcenia podstawek;

prawdopodobnie Premiera, jako że firma, wraz z Anthemem (częściowym spadkobiercą Sonic Frontiers), należy do rosnącej w siłę Paradigm Group.

Wrażenia odsłuchowe

Kolumny Paradigma są obecne w naszych testach od lat. Firma wypracowała sobie zasłużoną pozycję na rynku, m.in. dzięki konsekwencji w stosowaniu korzystnej dla klienta strategii cenowej oraz wierności własnej koncepcji brzmienia. W przypadku Paradigma podstawowe cechy dźwięku możemy przewidzieć jeszcze przed odsłuchem. Nie inaczej jest w przypadku S4, ale jest także miejsce na niespodzianki.

Zacznijmy od spraw oczywistych. Paradigm to chyba wzorec dynamiki. Dźwięk jest szybki, bezpardonowy, z olbrzymią swobodą poruszającą się po całym paśmie akustycznym. Audiofilska Formuła 1.

Bas to mistrzostwo kontroli. Odniosłem jednak wrażenie, że w przypadku S4 konstruktorzy przyjęli dość specyficzne założenie. Świetna kontrola wcale nie musi oznaczać twardości i suchości niskich zakresów, ale w przypadku Paradigma tak właśnie się stało. Nie mogę temu modelowi zarzucić braków w dole pasma, ale pewien niedosyt pozostaje; moja potrzeba otulenia się niskimi składowymi pozostała niezaspokojona. Nie znaczy to, że S4 nie potrafią zejść nisko. Potrafią, ale jest to cecha traktowana drugorzędnie. Audiofilskiego ciepła nie do-

Bardzo dobre, podwójne gniazda.

świadczmy za grosz. Nie ma go ani w basie, ani w średnicy. Wszystkie modele, z którymi miałem styczność do tej pory, były jednak trochę bardziej uniwersalne. S4 to produkt z sygnaturą własną zaznaczoną wyraźniej niż

w tym przedziale cenowym można by się spodziewać.

Nie zaskoczyła mnie góra pasma. Była podana wprost, bez kluczenia i wyszukanych zabiegów. Wielu osobom może się to podobać, ale nie oszukujmy się, że jest to ideał. Gdy nagranie zrealizowano bez wycucia – z dużą ilością piachu i niestarannych sybilantów, słuchacz boleśnie to odczuje. Paradigm na pewno nie należy do producentów umilających romantyczne odsłuchy. Z S4 możemy liczyć tylko na prawdziwą przygodę. I lepiej w takich klimatach pozostać. Próby posłuchania płyt bardziej nastrojowych spęły na niczym. Nie byłem w stanie się w to w żaden sposób zaangażować. Jakby kolumny próbowały mi coś powiedzieć. Coś w stylu: „dość tego plumkania, niech wreszcie coś zagrmi!”

Paradigm rzeczywiście lubi repertuar wyczynowy. Dużo gitar, prądu i perkusji. Do tego najlepiej chryпка Bruce'a Springsteena i to jest to. Myślę że wszyscy wiedzą, o co chodzi.

Niespodzianką okazały się natomiast próby z klasyką. To, że symfonia wypadła bez zarzutu, było do przewidzenia, ale Paradigm dobrze dostraja się również do mniejszych składów. Jeszcze raz się okazało, że ważniejsza od subtelności wybrzmień w przypadku koncertów barokowych, sonat Beethovena czy nawet muzyki pasyjnej jest przejrzystość i energia. S4 zapewnia je bez ograniczeń. Klasyki na tych kolumnach słuchało się świetnie.

Istotną zaletą S-4 jest stereofonia. Jakościowo jest to prawie ten sam poziom, co

Ekranowanie głośników iście hi-endowe.

